

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

X. Qualiter Justinianus quidem eos amabat qui Chalcedonensem synodum amplecterentur: Theodora verò eos qui synodum illam improbarent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ἀνάβαρθε, καὶ τέτων ἐκάτερα τῆ αὐτῆ^A μεταλλάξασα καὶ ἐκασμῆθησαν.

Κεφ. Α.

Οἱ ἰουστινιανοὶ ἐτιζόν, συμβασιλεύειν ἀπὸ ἰουστινιανὸν εἴλητο.

Τούτῳ τῷ ἰουστινιανῷ ὄγδοον ἐτὸ τῆς βασιλείας ἀγῶνι ἐνέα τε μῆνας πρὸς τρισὶν ἡμέραις, ἰουστινιανὸς ἀδελφιδὲς αὐτῆ συμβασιλεύει, ἀναρρήθεις τῆ πρώτῃ τῆ ξανθικῆ ἡ γέν ἀπριλίου μηνός, ἀνά τὸ πέμπτον καὶ ἑξοδομηκοσὸν καὶ πεντακοσιοσὸν ἐτὸ ἔρηματισμῶ τῆς ἀνισοχίας, καὶ τέτων ὡς πρὸς ἐλθόντων, ἰουστινιανὸς μετὰ τῆς ἐντεῦθεν βασιλεύσας μὴν ἰουστινιανῷ μῆνας τέσσαρας, τὰ ὅλα δὲ ἔτη τὴν αὐτοκρατορίαν διανύσας δέχθη ἐνέα πρὸς τρισὶν ἡμέραις, ἰουστινιανὸς δὲ μὴν τὴν ὅλην δέχθη τῆς ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπειθεμένε, ἥδη τε τῆς ἐν καλχηδόνι συνόδου κρυπτομένης ἀνά τὰς ἀγῶνας ἐκκλησίας κελύμασι ἰουστινιανὸς κατὰ μοι δὴ γῆ, ἐτι τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατὰ μοι δὴ σέως ἐν τισὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀπειθεμένε, καὶ μάλα γὰρ ἐκ τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἀλεξάνδρου πόλιν. τῆς μὴν βασιλεύσας τὴν ἐπισκοπὴν πρυτανόουσι ἀνθίμου, τῆς δὲ ἀλεξάνδρου ἐκκλησίας ἠγεμὴν θεοδοσίω. ἀμφότεροι γὰρ τὴν μίαν ἐδοξάζου τὴν φύσιν.

Κεφ. Β.

Οἱ ἰουστινιανὸς μὴν τῆς καλχηδόνι συνόδου ἀποδοχομένους ἠγάπα· θεοδώρα δὲ τὸς ἐρατίους ἔστρεψον.

Ἰουστινιανὸς μὴν ἐν τῇ ἐν καλχηδόνι συνελλυθῶτων, καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἐκλεθῆ μένων, μάλα ἡνθικῶς ἀνέχετο. θεοδώρα δὲ ἡ τέταρτη σύνοικε, τῆς μίαν φύσιν λεγόντων. εἴτε καὶ τῆς ἀληθῶς ἔτως ἐχόντων. ἡνθικὰ γὰρ ὁ ἀπὸ πίστεως πρόκειτο λόγος, πατέρες τε πατρὸς παύδας, παῦδες τε αὐτῶν πατρὸς οὐκ ἐν φύσιν, ἀλλὰ τῶν πατρὸς τὸν ἴδιον γαμέτην, ἀλλὰ τῶν πατρὸς τὴν ἴδιαν γαμέτην. εἴτε καὶ κατὰ τινὰ συγκεκριμένοι ὁικονομίαν, ἢ ὁ μὴν τῶν λεγόντων δύο φύσεις ἐπιχεῖν τῆς θεῆς ἡμῶν μὴ τὴν ἑνωσιν ἀντέχειν, ἢ τῶν πρεσβυτέρων μίαν φύσιν. ὁμοίως

mutavit. Utramque enim ex suo nomine Justinopolim deinceps appellari iussit.

CAP. IX.

Quomodo Justinus adhuc vivens, collegam Imperii Justinianum assumpsit.

PORRO cum Justinus annum Imperii octavum transegisset, ac præterea menses novem & dies tres, Justinianus sororis ejus filius, unà cum illo imperavit; Augustus nuncupatus die primo mensis Xanthici, id est Calendis Aprilis, anno urbis Antiochiæ quingentesimo septuagesimo quinto. Quibus ira peractis, Justinus ex hoc regno ad cæleste Imperium migravit, fatali morte defunctus primo die mensis Loi, id est Calendis Augusti, cum imperasset, unà quidem cum Justiniano menses quatuor; in universum verò tam solus, quam cum collega, per annos novem ac dies tres Imperium obtinisset. Porro cum Justinianus jam solus universum Imperium regendum suscepisset, & Chalcedonenfis synodus ex præcepto Justinii Imperatoris, sicut antea retuli, per omnes Ecclesias prædicaretur, Ecclesiastica pax in quibusdam adhuc provinciis turbabatur; præcipuè verò Constantinopoli & Alexandria: Constantinopolitanam quidem Ecclesiam administrante Anthimo, Alexandrinam verò Theodosio. Ambo enim isti unam in Christo naturam inesse assererebant.

CAP. X.

Qualiter Justinianus quidem eos amabat qui Chalcedonensem Synodum amplebrentur Theodora vero eos qui synodum illam improbarent.

ET Justinianus quidem, eos qui in Chalcedonenfi synodo conveniant, & quæcunque ab illis fuerant expressa, acriter defendebat. Ejus verò conjux Theodora, ab illorum partibus stabat qui unam in Christo naturam assererent: sive quod ipsi revera ita sentiebant. Nam quotiescunque agitur de fide, patres à filiis, & filii dissident à parentibus; & uxor quidem à marito, maritus vero ab uxore sua dissentit: Sive per quandam simulationem, ita inter ipsos convenerat, ut alter quidem eorum partes defenderet qui duas in Christo Deo nostro naturas esse dicebant post unionem: altera verò, illorum qui unam duntaxat naturam as-

Ccc ij

severabant. Neuter tamen ea in re neutri cessit. Sed Justinianus quidem ea quæ Chalcedone acta fuerant, pertinaciter tuebatur: Theodora verò contrariæ parti addicta, eorum qui unam naturam assererent maximam curam ac sollicitudinem gerebat. Et nostros quidem fovebat, extraneos verò maximis muneribus afficiebat. Denique persuasit Justiniano, ut Severum ad se accerteret.

CAP. XI.

Quomodo Severus Anthimum Constantinopolis Episcopum & Theodosium Episcopum B Alexandria perverterit. Quibus sede sua expulsis, Justinianus alios substituit.

EXSTANT quidem Severi Epistolæ, tum ad Justinianum, tum ad Theodoram scriptæ. Ex quibus colligere licet, Severum cum Antiochenam sedem reliquisset, initio quidem professionem suam in urbem Regiam distulisse: Postea tamen eò venisse. Scribit etiam in iisdem litteris, se cum venisset Constantinopolim, collocutum esse cum Anthimo. Cumq; illum cum ipso sentire, eandemq; de Deo opinionem tueri deprehendisset, persuasisse illi ut sedem suam relinqueret. Scripsit etiam his de rebus litteras ad Theodosium Episcopum Alexandria, in quibus gloriatur quod eidem Anthimo persuaserit, sicut jam dixi, ut ejusmodi dogmata seculari gloriæ & pontificali cathedræ anteponeret. Circumferuntur quoq; Anthimi de iisdem rebus Epistolæ ad Theodosium, & vicissim Theodosii ad Anthimum & Severum scriptæ, quas quidem mislas facio, iis qui legere eas voluerint derelinquens, ne imminentem rerum multitudinem congere videar in hoc libro. Cæterum ambo, utpote qui mandatis Principis refragarentur, nec ea quæ Chalcedone decreta erant admitterent, suis sedibus expulsi sunt. Et Alexandrinæ quidem urbis Episcopatum suscepit Zoilus: Constantinopolitanæ verò Epiphanius: ita ut per universas deinceps Ecclesias Chalcedonenfis synodus palam prædicaretur, nec ullus usquam auderet eam anathemati subicere: qui vero aliter sentirent, ii omnibus modis adigerentur ad consensum suum ei accomodandum. Scripta est igitur ab Imperatore Justiniano constitutio, in qua

δ' ἐν ἀλλήλοις ὁσὶ ἐνεδίδσαν. ἀλλ' ὁ μὲν τῶν ἐν καλχηδόνι συνελθειμένων μακάριος ἀνελαμβάνετο. ἢ ὃ, μὴ τῶν ἀπὸ ναλίας ἔσα, τῶν λεγόντων μίαν φύσιν πατοίως προύνοσ, καὶ τὰς γε ἡμεδαπὰς ἀπὸ δαλπε, καὶ ὁδὸν ἀλλοδαπὰς μεγάλους χρομασιν ἐδέξιεν. ἢ ὁ πείθη τὸν ἰεσνιανὸν μετὰ πεμπὸν σευῆρον ποιήσαας.

Κεφ. ια΄.

ὡς ἀνθιμον ἢ κωνσταντινουπόλεως ὁ σευῆρος δις τὴν ἐκθεθεδόνον ἢ ἀλεξανδρείας. ὡς ὁ βασιλεὺς ἰεσνιανὸν ἰστὶν κατέστρεψεν.

Σὺ τὸν τοῦτο ἔπιστολαὶ σευῆρος πρὸς τὸν ἰεσνιανὸν, πρὸς τὸν θεοδόσιον. διὰ τὴν ἐπιλαβὴν, ὡς καθαρὰς τὴν πρὸς τὴν βασιλειαν ὁδὸν διανεβάλετο. μετ' ὃ τὸν ἀντιχέας καλαλέουτε θερόν. ὡς ἐπὶ τὴν τέλην ταύτην, καὶ γέγραφε, ὡς ἐπὶ τὴν πρὸς τὴν βασιλείας ἐγεγονόσ, ἐνετύχε τὸ πρὸ ἀνθιμου, καὶ τῆς ἀλεξανδρινῆς οὐδοῦς ἔυρηκεν αὐτὸν, ἢ τῆς εἰς τὸν θεὸν νομίσσεως, περικε τῆς καθέδρας ἐστῆναι. γέγραπται ὅτι αὐτὰ πρὸς τὴν πρὸς θεοδόσιον τὸν τὴν ἀλεξανδρινὸν ἔπισκοπὸν ἐν τῇ πόλει. ἐν ὅσῳ καὶ μεγαλαυχεῖ ὡς τὸν αὐτὸν ἀνθιμον περικε κεν ὡς εἰρηλα, τῆς ἐπὶ γῆς οὐδοῦς, καὶ τῆς οὐκείας καθέδρας τὰ τοιαῦτα πρὸς τὸν θεοδόσιον ἔπιστολαὶ πρὸς τὴν πρὸς θεοδόσιον πρὸς σευῆρον καὶ ἀνθιμον, ὡς παρὰ μὴ καλαμπανὸν τοῖς ἐπιτυχάνων ταύταις βελομένοις, ἵνα μὴ πληθῶ ἀπειρον ἐπεισε κλήσω τὰ παρὰ βίβ. ὁμοσ δ' ἐν ὅσῳ ἀπὸ κρὺ τῶν βασιλέως κελδοσμάτων ἰόντες, καὶ μὴ δεχόμενοι τὰ ἐν καλχηδόνι συνελθειμένα, ἀμφὸ τῆς οὐκείας ἐξελατέτω θερόνων. καὶ τὸν μὲν ἀλεξανδρείας, ζῶντ' οὐδὲ δέχεσθαι. τὸν δ' τῆς βασιλείας ἐπὶ φανθῶ ὡς ἐν ἀπάσαις λοιπὸν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναφανθὸν κηρύττει τὴν ἐν καλχηδόνι συνελθειμένων, καὶ μηδένα τολμᾶν ταύτην ἀνατάμαλι πρὸς ἀλλήν. ὁδὸν δ' μὴ ταῦτα ἔσθ' ἐχούσας, διὰ μυσίων συνελθειμένων τῶν πρὸς τὴν τοιαύτην ἵνα σὺ καὶ ἀπὸ σευῆρος γέγραπται δ' ἐν ἰεσνιανῷ νομοθεσίᾳ, ὡς